

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 17. SPAL. (OCT.) 25 D., 1921 M. METAI 1

"Entered as second-class matter July 12, 1921, at the post office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879."

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams \$1.50
 Pusei metų 75c.
 Vienas numeris 5c.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year \$1.50
 Six Months 75c.
 Single Copy 5c.

DRAUGAS PUBLISHING COMPANY

2334 So. Oakley Ave.,

Chicago, Illinois.

Mes plaukiame per šio pasaulio jura į Amžinosios Tėvynės prieplauką. Kad laimingai doplauktume, turime būti Kristaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kurį vairuoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų "Laivas" plauks išvien su Kristaus laivu.

Kapitonas

Dvidešimts Ketvirtas Sekmadienis Po Sekminių

❀ Mišių Lekcija. ❀

IŠ ŠV. POVILO LAIŠKO RYMIEČIAMS. 13, 8-10.

Broliai: nebukite niekam nieko skolingi, bet tik mylėkite vieni kitus: nes kas artymą myli, tas įstatą išpildęs yra. Nes: nesvetimoteriauk, neužmušk, nevogk, nesakyk melagingo liudijimo, nepageidauk: ir jei dar kokių. yra įsakymų, šituomi žodžiu išpildo: Mylėk savo artymą kaip pats save. Artymo meilė nedaro kas bloga. Įstatų pilnybė yra meilė.

Lekcijos Paaškinimas.

Velykos vienais metais buva anksčiau, kitais vėliau, todėl tarp Kalėdų ir užgavėnių laikas kartais būva trumpesnis, kartais ilgesnis. Ilgiausias laikas tarp trijų karalių ir senųjų užgavėnių būva šešios savaitės, trumpiausias trys. Bet metų ilgys vis tas pats. Todėl trumpam laikui esant po Kalėdų, ilgas pasidaro laikas tarp Sekminių ir advento. Šitas laikas tiek pailgėja, kiek anas būva sutrumpėjęs. Todėl trims savaitėms esant tarp Trijų Karalių ir Senųjų užgavėnių pasidaro dvidešimt septynios tarp Sekminių ir Advento. Jei kada vi-

šios šešios savaitės išėina tarp Trijų Karalių ir Senųjų užgavėnių, tai nuo Sekminių iki Advento būva dvidešimt keturias savaitės. Bažnyčia tam laikui ir skyre dvidešimt keturias sekmadienių liekeijas su dvidešimt keturiomis Evangelijomis.

Šimet Velykos būvo ankstybos, laikas tarp Kalėdų ir užgavėnių būvo labai trumpas. Tris lekeijos su trimis Evangelijomis iš to laiko liko neskaitytos. Bet tarp Sekminių ir Advento laikas yra ilgas: viso labo 27 savaitės. Tai čia trijų lekeijų su Evangelijomis nepritenka. Todėl Bažnyčia į šitą laiką atkčia Evangelijas su Lekeijomis likusias iš žieminio laiko tarp Trijų Karalių ir Senųjų Užgavėnių. Tos trys kilnojamoms Lekeijos su Evangelijomis visuomet būna dedamos tarp dvidešimt trečiosios ir dvidešimt ketvirtosios.

Tik pasakius apie Šv. Rašto skaitymų sutvarkimų dabar dabar reikia grįžti prie šv. Povylo pamokinimo.

Visa šios dienos lekeija kalba vien tik apie meilę tarp žmonių. Pradžioje Apaštalas mokina, kad neturėtume vieni kitiems kitokios skolos kaip tik meilės priederme. V. Jėzus būvopasakęs, kad meilės liepimas yra didžiausias visame Dievo apreiškime. Tą patį atkartoja ir šv. Povylas, dar smulkiau išdėstydamas tą patį dalyką.

Kas svetimą pačią pavilioja, tas daro skriaudą jos vyrui ardydamas šeimynos tvarką, daro nelaimę ir vaikeliams, nes jie netenka arba motinos arba tėvo, arba abiejų. Svetimoterystė tat yra daugelio žmonių skriaudimas. Dar aiškesnė yra žmogžudystės daromoji skriauda. Vagis svetimą turtą paglemždamas įskaudina nelaimingam savininkui. Melagiai apkalbantieji žmones pridirba tiems žmonėms širdperšos ir ašarų. Neretai dėl apkalbų pasidaro nuostolių pinigais arba kitokiu turtu.

Prie tų nuostolių darančių nusikaltimų šv. Povylas prisikaito ir pageidavimą. Pageidas siekia dvejopo tikslo. Vien

pageidauja svetimo turto; namų jaučių, padarų ir k. t. Kiti pageidauja svctimos moteries, arba svetimos laimės. Abei tie pageidavimai yra artymui kenksmingi, nes jisai negali ramiai džiaugtis kuo turi, jei šale jo kitas tykoja tą gėrybę išveržti.

Jeigu meilė žmonėse būtų didelė, tai jie nepageidautų svetimo džiaugsmo, neapkalbinėtų, nevaginėtų, nežudytų nesvetimoteriautų, nes nei vienas nebandytų daryti kitam skaudžių dalykų. Meilė daro tik tai naudos ir malonumo, vengdama to, kas gali artymui atvesti skausmo ar nuostolio. Kaip laimingi būtų žmonės, jei meilė viešpatautų juose.

Dabar mes mylime, bet kiekvienas tik save. Trokšdami ir darydami sau naudos ir linksmybės nepaisome, kiek turi delto kentėti kiti. Tą savymeiles jausmą turėtume tikrai išplautinti ant kitų. Nėra reikalo liautis mylėjus save, bet yra reikalo mylėti kitus. Dabar mūsų meilė susitraukus ir susiritusi į kūmščią. Reikėtų, kad ji išsitiestų ir praplistų. Ji pati nepasidarytų kitokia, bet kitoki imtų darytis iš jos vaisiai. Kiek sumanus darbininkai padaro gražios naudos! Jie jos negalėtų padaryti, jei nemokėtų rankos ištiesti ir nenorėtų kumščios atgniaužti. Daug vargo ir sunkumo yra pasaulyje delto, kad širdys kaip kumščios tebėra sugniaužtos.

Šv. Povylas minėjo tik penkis įsakymus prirodinėdamas, kad jie išsipildo savaime, kaip tik artymo meilė apima širdį. Apaštalas pridėjo, kad artymomeilė išmokina ir palengvina pildyti visus kitus neminėtuosius įsakymus. Mes galime tą ir patys suprasti. Meilinga širdis gerbia tėvą ir motiną, daro sąntaiką tarp vyro ir pačios, neleidžia skriausti tarnų ir samdininkų, neužmiršta vargšų, ligonių, ir nemokina jaunuomenės ant blogo.

V. Jėzus atnešė ant žemės pamokinimą daryti kas gera ir saugotis kas bloga. Meilė taip pat vengia blogumą, daugina

gerumus. Tai-gi meilė pripildo V. Jėzaus įstatymą. Senasis Įstatymas būvo vien prirengimas prie V. Jėzaus apreiškimo. Negalima išpildyti V. Jėzaus mokslo neišpildžius Senojo Įstatymo apreiškimų. Meilė išpildo V. Jėzaus pamokinimus, tai ji išpildo ir Senojo Įstatymo įstatą drauge. Todėl šv. Povylas ir sako, kad meilė yra įstato pilnybė.

Mums lengva kalbėti apie meilės gražumą ir gerumą, bet nelengva taip gyventi, kad meilės šiluma sklistų iš mus į visas puses. Nelengva, bet galima. Dievas padeda visiems norintiems. Reikia tai, kad nors būtų tikras ir stipras. Kas tankiai mintija apie šituos daigtus, tam ir noro atsiranda. Kas užsimeršęs didžiausius dvasies dalykus vien žemąjį pelną tegau-do, tas apie meilės gerumą nemintija, neturi nei noro jos įgyti.

Taip sutvarkykime savo dienos darbus, kad nei vieną rytmetį neapseitume be meilės, kad ir vakare prie jos širdį pakreiptume, kad ir dienos metų panaudotume jai pasitaikančias progas. Krikščionių įprotis melstis kasdien rytme-čiais ir vakarais yra gera proga atsiminti kur ir kaip meilė išpildyti būdiant dienos darbus.

Mišių Evangelija

SULIG ŠV. MATEUŠO 8, 23-27.

Anuo metu Jėzui įlipus į valtį ėjo paskui jį jo mokiniai: ir štai juroje pasidarė didis sujudimas taip, kad valtį aplie-davo bangomis, o Jis miegojo. Ir priėjo prie Jo Jojo moki-niai ir pažadino Jį tardami: Viešpatie gelbėk mus, žuvame. Ir tarė jiems Jėzus: Ko nusigandote mažatikiai, Paskui at-

sikēlēš įsakē vėjams ir jurai nutilti, ir pasidarē didelē ramybē. Toliaus, žmonēs stebėjosi tardami: Kokis yra tas, kad jo klauso vėjai ir jura.

Evangelijos Paaškinimas.

Stebuklingą audros nutilimą aprašė šv. Mateušas. Jis savęs neminėjo, bet pasakė, kad su Jėzumi į valtį sulipo Jo mokiniai. Tarp tų mokinių buvo ir šv. Mateušas; tai jis ir aprašė ką buvo matęs. Tokiais liudininkais reikia tikėti. Šv. Mateušas buvo nemalagis. Del tiesos jis buvo atsižadėjęs pelningo muštininkų luomo; del tiesos Mateušas vėliaus ir kraują gavo pralieti. Toki žmonės nerašo melo į savo Mokintojo gyvenimą.

Minėtoji čia jura yra Genazareto ežeras. Jis yra gan didelis, delto apielinkės žmonės jį vadindavo jura. Iš tos apielinkės buvo ir šv. Mateušas, kuris visą atsitikimą aprašė. Ežeras yra apie 20 kilometrų (13 am. mailių) ilgio ir apie 11 kilometrų (7 am. mailių) pločio. Vietomis ežeras yra 150 pėdų gilus. To ežero ypatybė yra tankios ir netikėtos audros. Tarp aukštų kalnų dažnai sukyla netikėti vėjai. Netolymos Tarpžemio jūros vanduo yra 682 pėdom augščiau už Genazareto ežero vandenį. Šitame ežere yra labai daug žuvės. Dažnai vienu tiklo užleidimu žmonės sugauna apie 600 svarų, o 1896 metais pasitaikė vienu valksmu sugauta 9200 svarų žuvės. V. Jėzaus laikais apie ežerą buvo kokia dešimtis miestų, kurių kraštai beveik susisiekdavo.

Genazareto ežeras turėjo daugelį vardų. Tankiausiai vartojami buvo šitie: Genazareto ežeras, Galilėjos jura, Tiberijados ežeras, Genesaro vandenys, Tarikėjos ežeras, Kenereto ežeras.

Aprašytoji čionai audra ir jos nutildymas buvo ne vien stebuklas, bet ir pranašystė. Ta pranašystė tapo išreikšta ne žodžiais, bet veiksmais. Ežero vanduo reiškia pasaulį, valtis

reiškia Bažnyčia, audra reiškia Bažnyčiai iškilančius pavojus, apaštalai reiškia dvasiškiją, V. Jėzus yra Dievo galybė.

Nekarta iškylo žmonėse tokių sujudinimų, juog išrodo, kad Bažnyčia turės pražuti. Dvasiškija darbuojasi uoliai, bet mato persekiotojų įiegas daug didesnes už apginėjų. Tokiais atvejais dvasiškiją ir šiaip jau krikščionis apima baimė. Visiems rodosi, būk pražuties nėra kaip išvengti? Iš dangaus pagelbos nematyt visai. Tą antgamtinės pagelbos trukumą V. Jėzus išreiškė miegu.

Tokių audrų Bažnyčia yra turėjusi gana daug. Kiekvienu atvėju rodėsi, juog Bažnyčia turės išnykti, bet ji neišnyko, nes Kristus joje yra. Milžiniška Romos imperatorių galybė per tris amžius visuomis savo neapsakomomis įiegomis taikėsi Bažnyčią pražudyti. Imperatoriai žuvo, Roma sunyko, o Bažnyčia išliko.

Vėliau iškilo Arijaus erezija. Visiems rodėsi, kad persekijimus pergyvenusi Bažnyčia turės žūti nuo vidujinių ginčų, nuo dvasiškijos nesutikimo. Bet išnyko Arijanizmas, o Bažnyčia nurimo ir gyveno toliaus. Paškui užeidavo daug kitų nelaimių ir visos rodydavosi tuojaus praryšiančios Bažnyčią, bet neprarijo.

Viešpaties Jėzaus yra pasakyta, kad progaro vartai nepergalės jos (Mat. 16,16). Tie žodžiai pildydavosi seniaus; pildosi ir dabar. Jie reiškia, kad viža Bažnyčia galutinai neišnyks nekuomet.

Bet V. Jėzus to nežadėjo yvairioms Bažnyčios dalims. Kartais didelės tautos gyvenančios plačiose žemėse, atpuola nuo Kristaus Bažnyčios. Taip atpuolė nuo jos Grekų tauta 1054 m. o Anglų, Skandinavų tautos ir daugelis Vokiečių liovėsi prigulėję prie Bažnyčios šešiolikmtae šimte metų. Tie liūdni įvykiai būvo skaudus katalikų Bažnyčiai, bet jie dar daugiau nelaimės padarė pačioms atsimetusioms tautoms. Iš

to nemaža nelaimių pasidarė ir visam pasauliui.

Šiandien Lietuvos katalikų mintys pasidalinusios. Vieni V. Jėzaus pažadėjimu remdamiesi skelbia linksmą pasitikėjimą ateitin, kad veikia visa tauta bus katalikiška. Kiti matydami daugybę pūsmoklių išklydusių iš tikėjimo ir uoliai klaidinančių nesušipratėlių daugybes, ima bijotis, ar nežus Kristaus tikėjimas Lietuvoje, nes V. Jėzus nežadėjo amžinybės ne vienai Bažnyčios daliai, todėl nei Lietuvai. Mes mylime savo brangiąją šalį, bet buvo kam mylėti ir tos žemes, kuriose Katalikybė išnyko.

Turime tat atsiminti ir kitus V. Jėzaus žodžius: "Tat būdėkite visuomet meldamiesi, kad būtumėte verti išvengtī to visa, kas turi ateiti". (Luk. 21, 36). Rusiškas ir šiaip tikėjimui priešingas mokyklas ėjusių daugybė Lietuvių atsimėte nuo Bažnyčios ir Kristaus. Jie nori patraukti su savim ir visą tautą. Tai-gi Krikščionių uždavinys Lietuvoje dabar yra stiprinti tikėjimo mokslą saviškiuose, nes tie veikiausiai nuo Bažnyčios nutolsta, kurie jos skelbiamą Kristaus mokslą nepažįsta arba nesupranta. —

Didelis reikalas taip-gi yra tvirtinti dorą. Doros trūkuma tiek jau žmonių išklaidino, kiek ir tikėjimo nemokėjimas. Naujai isikurusios Lietuvių respublikos viešasis gyvenimas ne vienoje vietoje pavojingai braška delto, kad neištenka grynai dorų žmonių visoms vietoms užimti, kur protinio prasilavinimo dar reikia ir doros.

Pasitikėkime Dievu, kad Jis mums toliau padės kaip padėjo iki šiol. Nereikalaukime iš Jo stebuklų, bet patys darykime tiek kiek reikia daryti padorims krikščionims. Nepalikime tiek kiek reikia daryti padoriams krikščionims. Nepalikime Jėzaus Kristaus. Jam besišalsian mūsų širdyse pasaulio audros nepaskandys mus laivelio.

ŠV. PRANCIŠKUS ASYŽIETIS.

(Tąsinys.)

Nuostabus daiktas! Tame laike nuo kudikystės iki atsi-vertimui kurs apima apie dešimts metų (1196-1206), Bernardono sūnus prigul prie įvairių sumišimų, alsuoja pagyrimų smilkalais, sotinasi anų laikų poezija, lūpomis prisitiko aukso taurės, kurią pasaulis paduoda, iš kurios kiti mirtį geria; visame jaunystės spindėjime, visų jieškomas ir pageidaujamas, vienok perėjo tarp tų įvairių pavojų ir tuštybių nesutepes savo sielos, panašus keleiviui, kuris, nors tarp prapul-ties eina, nei krinta į ją! Regemai.

Dievo Apveizda saugoja jį, Balsiai išreikšdamas jis pa-nieką blogiems parpročiams, kurie anais laikais viešpatavo; nedaleisdavo prie savęs kokių nepadori užsireiškimų, šiurkš-tu paveizėjimu mokėjo sutramdyti blogus draugų sumanymus ir pasielgimus ir tokiu būdu apsaugojo nesuteptą, brangiausi skaisybės išdą. Šitai vienoks liūdijimas, kokį paliko jo jau-nystės draugai ir pirmieji istorikai: Tomas Celiano, brolis Leonas ir šv. Bonaventura. Tiktai stebuklui reikia priskaityti Pranciškaus tvirtybę toje švelnioje dorybėje, nei viena kita priežastis nebūtų užtektina to išaiškinimui. Todėl kartu su Serapišku Daktaru, Benoventura reikia kelties prie Dievo, visokių malonių šaltinio, ir laiminti Jį, kad teikė apvainikuo-ti savo tarno galvą gražiausiu vainiku ir labiausiai dievišku privalumu, mergystės vainikų ir privalumu.

Prie to Pranciškus turėjo savo sielos gilumoje dar kitą Dievo dovaną, kuri buvo jam apginimu prieš šio pasaulio ir kūno pagundas; buvo tai jo meilė del vargšų ir neturtėlių, ypa-tinga ta meilė, kurios saldymių ragavo dar kūdikystėje ir kuri augant jo amžiui, turėjo atlikti tiek stebuklų. Mylėjo tuos va-

rgšus kaip į brolius, pamėgo jiems dalyti aukas, ypatingai kuomet maldavo del Dievo meilės. Ant tų žodžių: “del Dievo meilės”, jo siela drebėjo kaip styga užgauta ir nors būvo dar pasauliniu žmogumi, jautėsi tuomi giliai sujudintu.

Vieną tiktai kartą, būdamas kuomi tai užimtas, atmetė vargšą, nors maldavo vardan Dievo meilės. Bet tuojaus greita mintis kaip žaibas, parbėgo per jo galvą: “Pranciškau, sako jis sau, jeigu būtų tas žmogus atėjęs pas tave nuo kokio galingo kunigaikščio arba barono, grafo, tai tu būtumei jį maloniai priėmęs; o kuomet jis maldavo tavęs vardan Karalių Karaliaus, tai tu jį atmetei!” Gailėščių perimtas, akimis pilnomis ašarų, bėgo prie vargšo, brūko jam į ranką aukso gabalą ir darė pasirižimą, kad niekumt neatsakys aukos, kuomet kas maldaus del Dievo meilės. To pasirižimo visuomet laikėsi iki mirčiai ir tas jam suteikė gausias Dievo malones ir palaiminimą.

(bus daugiau).

KO NEŽINO, TO NEBRANGINA.

Nėra brangesnio, prakilnesnio ir reikalingesnio daikto už tikėjimą. Bet ar visi žmonės jį tinkamai vertina ir brangi-na? O, ne visi! Daug žmonių labai lengvapėdiškai su tikėjimu apsieina.

Vieni neva išpažįsta tikėjimo mokslą, bet neviską pildo, ko jis nuo jų reikalauja. Kiti išpažįsta tik del mados, arba del to, kad kam nors įtiktų, o da kiti ir tų labai daug meta visiškai tikėjimą šalin. Atsisako ir išpažinti tikėjimo mokslą ir jį pildyti.

Tokių visokios rūšies žmonių, netinkamai apsieinančių su tikėjimu, yra nemažas skaičius ir tarp lietuvių.

Klausimas, delko tą brangintą dalyką, be kurio nei jo-

kis žmogus negali būti amžinastyje laimingas, taip daug žmonių nebrangina -net atmeta.

Atsakymas aiškiausias delto, kad arba nesupranta tikėjimo, arba jų gyvenimas yra nedoras. Bet ir gyvenimas daugelio yra sugedęs, kad jie niekuomet supratimo apie tikėjimą neturėjo.

Taigi pažinti ir suprasti tikėjimo mokslą yra labai reikalinga. Beto jo negalima branginti. Kaipgi branginsi dalyką, kurio vertės nesupranti.

Kas tikėjimo svarbą ir brangumą supranta, tas neapleidžia tikėjimo nei del žemiškų brangenybių, nei del kuno smagumų, net nei del apgynimo savo gyvasties.

Daugybė šventų Kentėtojų, Išpažintojų ir Mergelių savo pavyzdžiais tai parodė ir patvirtina.

Galima sutikti ir didelę daugybę paprasčiausių darbininkų žmonių, kurie nors neturi plataus pažinimo tikėjimo mokslo, bet turi gilų supratimą pažintų tikėjimo tiesų, turi išmanią viso tikėjimo brangumą todėl jie jo jokia būdu ir neapleidžia. Jie neatmeta tikėjimo nors del jo jiems tenka nekartą prisiūmti nevieną sunkią našta.

Tat suprantama, kaip tai reikalingas ne bet koks paviršutinis, menkas tikėjimo pažinimas, bet reikia įgyti gerą, tvirtą ir kiek galima, koptačiausį tikėjimo pažinimą.

Patiems suaugusiems žmonėms, ypač lietuviams, kuriems teko tik labai menkas ir silpnas tikėjimo mokslas, nereikia pasitenkinti klausymu pamokslu, bet reikalinga gerai išmokti platesni katekižmą. (Toki galima gauti "Drauge").

Tai ne vien vaikų darbas mokytis katekižmą, bet ir visų, kurie jo mažai temokino, arba beveik nieko nesimokino, arba pamiršo, ką išmoko.

V. Jēzus pasakē, kad nesistosite kaip maži vaikeliai, neįcisite į dangaus karalystę.

Taigi del Dievo, del savo dušios išganymo nereikia bijotis tapti mažu vakeliu ir mokytis kaip mažas vaikelis reikalingo išganyt dušią tikėjimo mokslo.

Nelaimingi tėvai, kurie patys gavę mažą tikėjimo pažinimą, nedaugiau jo trokšta ir savo vaikams. "Bene, girdi, iš poterėlių duoną valgys". O neatmena toki trumparegiai, kad nežinia kaip ilgai teks tą duonelę valgyti.

Ateis laikas ir gal greitai, kad duonelės valgyti jau nebereiks. Kam duonelė buvo reikalinga, tas eina į žemę, o kam ne duonelės reikėjo, tik poterėlių, t. y. dušia pasilieka gyventi. Ką tada gelbės, ką valgei duonele, o ne kalbėjai poterėlių. Kad ir daug'ausiai busi buvęs suvalgęs duonelės, o busi nekalbėjęs poterėlių, ir negyvenęs, kaip tikėjimas rodo, nieka tau tai negelbės.

"Ne viena duona gyvas žmogus, bet žodžiu, kuris paeina iš Dievo lupų", sako šv. Raštas.

Duona palaiko trumpą žemišką gyvenimą, o tikėjimas duoda amžiną, niekada nesibaigiantį gyvenimą.

Pažink gerai pats savo tikėjimą, nesigailėk nieko, kad maži vaikeliai pa... jį taip pat o tuomet visi jį branginsit kolabiausiai.

V. K. ..

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

KATALIKŲ MISIJONIERIAI KINIJOJE.

Washingtonė dabar vieši p. J. B. Powell, redaktorius "Savaitinės Peržvelgos (Weekly Review) Šanghajuje, Ki-

nijoje. Jis labai daug papasakojo apie įvairių misijonierių veikimą Kinijoje. Jis pats ne katalikas.

Jis papasakojo, kad įvairių protestoniškų sektų misijonieriai ima vartoti priemones, kokios per tris šimtus metų vartojo katalikų misijonieriai.

Katalikų misijonieriai Kinijoje ir kunigai ir vienuolės nuveikė ir dabar labai daug nuveikia. Tiesiog, stebėtinus daiktus atlieka. Jie netik doriškai pakėlė kinus, bet daugprisidėjo prie jų gerbuvio pakėlimo.

Jezuitai misijonieriai Ži-ka-weine netoli nuo Šanghajaus turi prietaisus nurodančius oro atmainas, o ypač apie artinimąsi baisaus vėjo, vadinamo nyphoot (tifuras). Jezuitai perspėja per laikraščius, kada tie baisus vėjai bus ir tokiu būdu teikia žmonėms didelę pagelbą. Jie, kiek galima apsisaugoja nuo nelaimių.

Kinijos valdžia tų visų prietaisų da neturi.

Kinijos upes ir jų krantus geriausia ištyrė Jezuitai. Tukstančius mylių jie delto iškeliaivo. Kinijos valdžia naudoja si tų vienuolių surinktomis žiniomis.

Ži-ka-wei miestely Jezuitai turi astronomijos observatoriją, žvagždėms tyrinėti, taip pat turi orui patirti stotį ir gražų gamtos istorijos muziejų. Šale šių mokslisų įstaigų jie turi didelę dirbtuvę, kurioje yra dirbami įvairiausi baldai. Jų išdirbinius galima gauti visoje Kinijoje. Visi Šanghajaus turtingesnieje žmonės tiek vietiniai tiek svetimtaučiai perka sau baldus iš venuolių dirbtuvės.

Tukstančiai kiniečių vaikimų yra mokinami ir auklėjami toje dirbtuvėje. Vadovaujant jezuitams jie išmoksta padirbdinti įvairiausių dalykų iš medžio.

Kuomet toki vaikinai pribrendę patys savarankiai vesti savo dirbtuvę, jie pasiskirstę į visas puses ir dirba savo išdirbinius.

Tamē pačiame mieste vienuolēs turi īstaigā, kurioje kiniečių mergaites mokina austi, megsti ir siuti įvairiausių daļķķ.

Ponia Powell buvo nusisamdžiusi už tarnaitę jauną kinietę. Jai parodē iš vieno amerikoniško laikraščio ypatingos rūšies mezgumus, ir klausē, ar ji galētķ ķā panašaus padaryti. Kinietē į trumpą laiką taip puikiai tą darbą atliko, kad p. Powell negalējo atsigražēti. Pasirodē, kad ta mergina buvo išmokus to darbo pas seseris vienuoles.

Seserų globoje yra daugiausia mergaitēs našlaitēs arba neturtēlių tevų atiduotos misijonieriams. Mergaitēs paprastai džiaugiasi patekusios seserų globon, ir ir dēlto kad su jomis maloniai, gražiai apseinama ir kad jos gali išmokti daugelio gražių darbēlių.

KINŪ PORCELENA.

Nuo senai yra garsi kinų porcelena. Jā labai visur brangina. Ta porcelena daug pagērējo jezuitų dēka. Šie prie visų kiniškų porcelenos gerumų pritaikē francuzų porcelenos gerumus.

Viena iš gražiausių porceleninių daiktų krautuvē prisi-pažino Dr. Paul Beinstr, buvusiam Amerikos pasiuntiniui Kinijoje, kad jos porcelena yra išdirbta Kinijoje vietinių darbininkų, bet artistiškas gražumas yra tai darbas misijonierių.

Sunkus buvo pirmi misijonierių žingsniai Kinijoje. Jie turējo užsiauginti ilgą kasą, nešioti neparankius kiniečių drabužius ir prisitaikinti, prie visų jų papročių, nepriešingų krikščioniškai dorai ir tikėjimui. Tokiu būdu misijonieriai priējo prežmonių ir juos privedē prie Dievo ir šviesos. Dabar patis kiniečiai ima mesti ilgas kasas, netikusius drabužius ir pradēda rēdytis europiškai.

Kiniečiai, aplamai imant yra žmonēs ramus, geri, kantrus, teisingi ir sumaningi. Jie yra blaivūs. Tik dabar, kuomet

pradėjo įgabenti visokių užrubežinių svaigalų ir tarp kiniečių ima pasirodyti pasigėrusių.

STAČIATIKIAI.

Stačiatikiai — pravoslavai vis dažniau išreiškia noro jungtis su Katalikų Bažnyčia, pripažįstant Bažnyčios galva Ry-mo vyskupą.

Rugs. 5 d. buvo skaitlingas susirinkimas katalikų ir pravoslavų Olomunec. Pirmininkavo arkivyskupas Stojan. Išreiškta karšti pageidavimai greičiau sueiti į vienybę. Priešais stjo nekurie radikališki laikraščiai.

Londonas. Katalikiškos bažnyčios nėra konsekruojamos, kolei neišmokėta visa skola ant jų užtraukta. Anglijos katalikai, nežiurėdami to, dabar sūnkus piniginiai laikai, stengiasi kogreičiausiai sunaikinti skolą. Šiame spalio mėnesyje dviejose vietose suskubo bažnyčios pasiliuosoti nuo skolos ir pasiliko konsekruotos. Tai atsitiko New Castle su šv. Andriejaus bažnyčia ir Workingtone.

Ar Kristus būvo su barzda?

Visi krkščionys nuose n ūlaikų priprato manyti, kad Kristus būvo su barzda. Dabar nekurs p. M. Demely, rašytojas apie meno ir dailės veikalus, prirodinėja, kad Kristus būvo be barzdos. Pirmųjų trijų šimtmečių Kristaus paveikslai rodo Jį be barzdos.

Kristų, turintį barzdą, pradėjo piešti nuo ciesoriaus Konstantino laikų.

Yra padavimas, kad Kristus apsireiškė tam ciesoriui. Apsireiškusis Išganytojas būvęs su barzda. Nuo to laiko ir piešia Kristu su barzda.

Katalikių Moterų nutarimai.

Washingtonas, D. C. Amerikos Katalikių moterų susiavimas nutarė paduoti atsišaukimą į Amerikos spaudą, kad

jį padavinėtų komžiausia žinių apie įvairius kriminalius nusikaltimus, su smulkiais aprašymais.

Tokios žinios jų nuomone nedaro jokios naudos, tik labiau platina panašius nusikaltimus.

Kunigo Heslino užmušėjas pasmerktas kalėjiman iki mirčiai.

Ku Klux Klan.

Šios biaurios masonų organizacijos vyriausia galva nukeliavo Washingtonan, kad teisintų ją Komisijai.

Yra Kongreso skirta Komisija ištirti visus užmetimus daromus Klux'ų organizacijai. Jos pirmininkas p. Simmons teisindamas save ir organizaciją visus užmetimus skaito neteisingsais, bet neduoda jokių prirodymų, tik nuolatos šaukia į liudininkus Dievą ir savo garbę.

Jis bando net kitus kaltinti.

Francijos katalikų reikalavimai.

1. Kad kaimų ir miesčiųkų dvasiškiškai būtų teikiama įvairi pagelba informacijomis, darbu ir asmeniška pagelba įkvepti į žmonių sielas drąsą nukęsti gyvenimo sunkumus ir pagerbti Dievo Įstatymą.

2. Parapijoms, ypač didelioms tenka vilkti sunki įvairių reikalų našta, tat išreiškiamas pageidavimas, kad Valstybė apmokėtų pradžios mokslą ir auklėjimą vaikų, nežiurint į kokią mokyklą juos tėvai siųs, lei šeimyna turi nors tris vaikus.

3. Išreiskė įsitikinimą, kad reikėtų butinai visose mokyklose dėstyti pradinius tikėjimo dėsnius: kad yra Dievas, kad Jis atlygina už gerus darbus geru, o už piktus baudžia.

Tokis mokslas nelaužo mokyklos neutralybės.

4. Reikalauja, kad visi Francijos piliečiai turėtų lygias teises turėti sau tinkamas mokyklas ir teises mokyti, prisilaukant valstybės nustatymo.